

Henryk Kondziela

Andrzej Miarkowski (1945-2013)

W dniu 12 marca 2013 roku zmarł mgr Andrzej Miarkowski, konserwator dzieł sztuki i obiektów architektury. Znakomity specjalista, autor wielu prac konserwatorskich i restauracji zabytków na terenie Poznania i Wielkopolski, Prezes Oddziału Poznańskiego Stowarzyszenia Konserwatorów Zabytków.

Urodził się 27 maja 1945 r. w Przemysłu. Szkołę podstawową i Liceum Ogólnokształcące im. Hugo Kołłątaja ukończył w Krotoszynie w 1963 r. i w tym roku rozpoczął studia w Politechnice Poznańskiej. Następnie w 1964 r. podjął studia na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu na Wydziale Sztuk Pięknych, kierunku konserwatorstwo i zabytkoznawstwo – specjalizacja technologia i techniki sztuk plastycznych, konserwacja dzieł sztuki, które ukończył w 1969 r. obroną pracy magisterskiej na temat „Badania nad podatnością barwników na ataki drobnoustrojów i sposoby zapobiegania temu procesowi”. W 1969 r. rozpoczął pracę w Państwowym Przedsiębiorstwie Pracowni Konserwacji Zabytków we Wrocławiu jako konserwator w Pracowni Konserwacji Dzieł Sztuki. Po przeniesieniu się do Poznania podjął pracę w 1970 r. jako konserwator dzieł sztuki w Oddziale Poznańskim PP PKZ. Tutaj pełnił kolejno funkcje konserwatora, starszego i głównego konserwatora. Ta ostatnia funkcja głównego konserwatora zabytków łączyła się ze stanowiskiem kierownika Pracowni Konserwacji Dzieł Sztuki – Mebli Zabytkowych, które zajmował w latach 1982-1988. Następnie do 2006 r. był kierownikiem Biura Związku Artystów Plastyków i Fundacji Polskiej Sztuki Użytkowej, w ramach której podejmowano szereg prac na zlecenie, związanych z konserwacją i restauracją zabytków, a także badaniami archeologicznymi. W 2006 r. z jego inicjatywy powołany został w ramach Wyższej Szkoły Zawodowej „Kadry dla Europy” w Poznaniu nowy kierunek studiów Ochrona Dóbr Kultury, dla którego opracował program nauczania i objął kierownictwo. W ramach tego kierunku były następujące specjalności: konserwacja i renowacja zabytków oraz projektowanie rzemiosła artystycznego i sztuki użytkowej. W uczelni tej opracował program i kierował Podyplomowym Studium Rewitalizacji i Konserwacji Zabytków Architektury. Był rzeczoznawcą Ministra Kultury i Sztuki od 1972 r., ekspertem II stopnia Ministerstwa Rozwoju Regionalnego w zakresie dziedzictwa kulturowego w latach 2009-2013 oraz ekspertem w tej dziedzinie z list Marszałków woj. wielkopolskiego i woj. dolnośląskiego.

Pełnił także szereg funkcji społecznych. Od 1969 r. był członkiem Związku Polskich Artystów Plastyków – Sekcji Konserwacji, gdzie przez dwie kadencje pełnił funkcję przewodniczącego sekcji w Poznaniu. Od 1986 r. w ZPAP – Polska

Sztuka Użytkowa w Poznaniu pełnił funkcję wiceprezesa Zarządu Okręgu, a od 1988 r. prezesa zarządu. Był również od 1988 r. skarbnikiem zarządu głównego ZPAP – PSU, a następnie prezesem Zarządu Głównego w Warszawie. W 2008 r. wybrany został prezesem oddziału poznańskiego Stowarzyszenia Konserwatorów Zabytków i był nim aż do śmierci. Pełnił funkcję sekretarza i był także członkiem zarządu Oddziału Poznańskiego Towarzystwa Opieki nad Zabytkami. Jako prezes Oddziału Poznańskiego SKZ nawiązał kontakt z Zarządem Międzynarodowych

Targów Poznańskich i w czasie trwania targów budownictwa „Budma” z ramienia Zarządu Głównego SKZ prowadził stoisko Stowarzyszenia na targach oraz organizował tu seminaria poświęcone konserwacji i restauracji zabytków.

W ramach pracy w latach 1969-1988 w oddziałach PP PKZ we Wrocławiu, a szczególnie w Poznaniu i Fundacji P.S.U., a także wykonywania zleceń indywidualnych w latach 1988-2011 przeprowadził kilkaset prac konserwatorsko-renowacyjnych pracując samodzielnie lub w zespołach. Jako kierownik pracowni mebli nadzorował na miejscu w poszczególnych krajach lub w pracowni w Poznaniu konserwację wystroju wnętrz ambasad polskich w USA, Kanadzie, Francji, Austrii, Niemczech i ZSRR. Nadzorował także konserwację i renowację mebli zabytkowych dla muzeów Poznania, Kozłówki i Warszawy. W latach 1986-2013 przygotował programy konserwatorskie lub sprawował nadzór w czasie robót restauracyjnych w kilkudziesięciu budynkach użyteczności publicznej i budynkach mieszkalnych Poznania. Z najważniejszych należy wymienić kamienicę Starego Rynku i przy ulicach Starego Miasta oraz Odwach, Bibliotekę Raczyńskich, Teatr Wielki, Collegium Minus, Maitus i Juridicum UAM; kościoły pw. Bożego Ciała, oo. Jezuitów pw. Najświętszego Serca Jezusa, pw. św. Małgorzaty oraz kościół farny, gdzie w latach 2006-2007 przeprowadzono konserwację i renowację wystroju i wyposażenia wnętrza. Dla katedry poznańskiej przygotował program konserwacji elewacji zachodniej oraz programy konserwatorskie dla nagrobków biskupów Wawrzyńca Goślickiego, Adama Nowodworskiego i Adama Konarskiego. Opracował także szereg programów restauracji i sprawował nadzór nad wykonaniem robót w kościołach na terenie Wielkopolski: parafialnym św. Mikołaja w Owińskach, w Trzemesznie, poewangelickim w Sierakowie, bernardynów w Lubiniu łącznie z klasztorem oraz bazylice jasnogórskiej w Częstochowie i kościele w Cieszkowie w woj. dolnośląskim; w pałacach Wielkopolski: Miłosławiu, Dobrzycy, Winnej Górze, Pniewach i spichlerzu w Prusimiu (razem z dr. inż. P. Rappem) oraz dworze w Lowenburgu koło Berlina (razem z arch. Z. Antczakiem i mgr. J. Botwińskim).